

Oki Moki

“Asmo handirik gabeko musika zintzoa da gurea”

Berlinen bata eta Bartzelonan bestea. Hainbat urtez kanpoan izan dira Paula Estévez eta Aritz Aranburu, ilustrazio eta diseinu kontuetan sartuta. Egun, elkarrekin bizi dira Getarian, eta etxean bertan ekin diote Oki Moki proiektuari. *Ocean Breeze* lehen diskoa argitaratu zuten iaz, pop melodia itsaskorrek gitarra zakarrekin nahastuta.

Kepa Matxain

@kmatxain

ARGAZKIA: DANI BLANCO

Klase guztietako fanzinez, komikiz eta kasetez josita daude Dabadabako standak. Igande eguerdia da, ekainak 11, eta iluntzera arte luzatuko da Guillotina Festa, Donostiako autoedizio topaketa. Jendea mahaiz mahai ari da saltsan. Batzuk, bezperako ajeari buelta eman nahian, bainilazko irabiatuari zurrupaka, besteak, alaiago, marianittoa eskuan. Ezin panorama aproposagoa Oki Mokiren zuzenkorako, taldekide biek lotura estua izan baitute betidanik autoedizioaren munduarekin; are, Paula Estévez bera da jaialdiaren antolatzaileetako bat. 13.30ak aldera, Bilboko Niebla Fascistaren ondoren igo dira eszenatokia, eta berrogei minutu pasatxoan xehatu dute diskoa, pieza berriren bat barne. Lau egun lehenago, areto bereko terrazan eserita erantzun zituzten galderok.

Otsailean hasi zineten zuzenekoak ematen, eta ordutik asko jo duzue. Ze sentsazioekin zabilzate?

Kostatu zaigu soinu egokia topatzea. Bateriak pedal batean grabatuta ditugu, eta oso desberdina da entsegu lokalean edo eszenatoki batean entzuten duzuna.

Lehen bizpahiru kontzertuetako soinua desastre samarra izan zen. Zikin puntu hori bilatu nahi genuen, baina pasatu egin ginen: bateriek, amplifikatzean, soinu kaotiko samarra ateratzen zuten. Beraz, berriro grabatu genituen, garbiago, eta geroztik erosoago gabilta.

Bateria jotzaile bat hartzea baztertzen duzue?

Ez dugu baztertzen. Hala ere, espiritu praktikoa daukagu. Frantzian era horretako talde asko daude: bi instrumentuz osatuak, ahots ekipoa bozgorailuetan integratuta daukatenak. Ingurura egokitzen dira, entxufe bat dagoen edozein tokitan jo dezakete: ate izkinan, eszenatokiaren alde batean, kale bazterrean... hori gustatzen zaigu.

Sentsazioa daukat Oki Mokiren berri ahoz aho zabaldu dela batez ere. Ez duzuela promozio handirik egin, alegia.

Ez bereziki, baina orain arte bestelako proiektuetan egin duguna baino askoz gehiago. Facebooken kontu bat egitea, tarteka argazkiak igotzea... hori promozio lan handia da guretzat. Egia da, hala ere, bilatu gabe iritsi zaizkigula kon-

tzertuak, elkarrizketak eta artikuluak. Bandcamp bidez abesti batzuk erosi dizkigute AEBetatik, eta hori sekulakoa da. Munduaren beste puntan zuk egiten duzunarekin flipatzen duen pertsona bat dagoela jakitea betegarria da, eta lanean jarraitzeko motiboak ematen dizkizu.

Eta entzuleen aldetik nolako feedbacka jaso duzue?

Jo ditugun kontzertu apurretan feedback ona jaso dugu. Ematen du Oki Mokiren duo formatu horrek lagundu digula jendearengana iristen, eta gus-tagarriak direla udako egun alaietako espiritz egindako kantuok. Lehengoan *zapatilla* zale batek esan zigun kasetea hamar aldiz entzun duela. Espero ez genuen jendea entzuten dizkiogu halakoak. Badakite ze mundutatik ga-

tozen, eta horregatik entzuten dituzte gure kantuak aurreiritzirik gabe.

Nola sortzen dituzue kantuak?

Normalean, aurrena melodia bat ateratzen dugu, eta mugikorrarekin grabatu. Zati horretatik tiraka pixkanaka kantua osatzen dugu, letra azkenerako utzita. Ze soinu bilatu edo nondik jo garbi duzanean, dena da errazagoa. Estiloa oso zehaztuta daukagu, biok dakigu zer nahi dugun.

Dena hain zedarrituta edukita ez al dago arriskurik konfortean erortzeko?

Bestelako talde bat bagina, esperimentalagoa edo, izan zitekeen negatiboa estiloa hain zehaztuta edukitzea. Konfortetik ateratzeak aberastuko gintuzke, kantu bakoitza litzakeelako abentura bat. Zerbait sortzen hasi eta non buka-

tuko duzun ez jakitea oso interesgarria da sarri. Aldiz, daukagun talde kontzepturako formula ona da hau. Sortze prozesuan sorpresa gutxiago izaten ditugu, baina dena da errazagoa. Asmo handirik gabeko musika zintzoa da gurea.

Musikaz harago, sumatzen zaizue afinitate hori. Biak zarete diseinatzaile grafikoak, biak zatozte autogestioaren mundutik...

Bai, mundu beretik gatoz, eta sortzerakoan oso antzeko gustuak dauzkagu. Horrek ez du esan nahi gatazkarik izan ez dugunik, baina oro har, biok gara lasaiak, eramanerrazak eta malguak.

Zertan izan dituzue gatazkak?

Adibidez, bideoklipetan gure burua zenbateraino erakutsi erabakitzerakoan. Gu beti atzeko mundu horretan ibili

gara, kontzertuak antolatzen, publiko orokorretik aparte, beti bigarren planoan... eta gure burua asko erakustek bertigo puntu bat ematen digu. Orain, ordea, bideoen bat egitean sortu izan dira tentsioak, ze batek agian aurpegiaren planoak bere horretan utzita argitaratu nahi du, eta besteak nahiago du badaezpada aurpegiak ezkatutzea. Baina ondo daramagu kontua. Oki Moki bion proiektu pertsonala da, etxean sortua eta etxean grabatua. Bideoak ere bion artean egin ditugu, eta, hortaz, logikoa zaigu biok azaltzea. Pertsonaren irudia eta taldearena batera doaz. Gainera, guretzat arrakasta ez dago ospearekin lotuta, ezta salmentekin edota diruarekin ere. Musika lotzen dugu jendea ezagutzearekin, ezezagunen etxetan lo egitearekin... Horrela esanda agian handikeria ematen du, baina askotan sen-

titu dugu –(Aritzek) Arrotzak taldearekin Frantzian zehar egindako biran, adibidez– badela oraindik gizaterian esperantzarik, dena ez dagoela galdua: izugarri zaindu gaitu jendeak. Horrek betetzen gaitu, eta ez kasete pila saltzeak, edo halako aldizkaritan ateratzeak, edo Facebook-en “atsegin dut”-ak jasotzeak.

Koherentzia estetiko handia dute bideo-klipak. Irudiak oso ondo ezkontzen dira musikarekin.

Azken urteotan utzita genituen ikus-entzunezkoak, eta probatzeko gogoz genbiltzan. Kantu oso bisualak iruditzen zaizkigu. Udan grabatu genituen, eta biltzen dute udako aldi hori. Izan balitz barrura begirako estilo ilunago bat, zailagoa litzateke bideora eramatea. Asko gustatzen zaigu post-punka, egin genituen kutsu horretako kantu batzuk hasieran, baina azkenean tonuz aldatu genuen. AEBetan asko dira kutsu hori duten taldeak.

Minor Threaten gitarrak eta Cloud Nothingseko melodiak etorri zaizkit burura zuek entzun ahala.

Bai, AEBetan talde pila ederra dago punk mundukoak izan arren amaitu dutenak zerbait poperoagoa egiten, oso musika alaia eta melodikoa. Euskal Herrian ez dugu halakorik ezagutzen. Badaude garaje-pop egiten duten batzuk, baina ez datoz punk mundutik. Hemen bi murreretan bizi dira popa eta punka: punk munduan melodia txikiren bat sartzen baduzu, betiko aurreiritziak ateratzen dira; eta, aldiz, pop munduko taldeak beti aritu izan dira arrakasta bila, kutsu komertzial hori izan dute, lurrarpiko eszenatik urrun. Gu, oster, gaztetxe girotik gatoz, eta nahi izan dugu zerbait melodikoa eta alaia egin, baina jarrera underground horri utsiz. Florida inguruan badago espiritu hori: hartu gitarra akustikoa bat eta bi perkusio zati, sartu garaje batean eta sekulako festak egin, jende guztia zerbezak burutik behera botaz. Izan ginen halako jaialdi batean: *nerd* jendez lepo, denak zoratuta kantatzen. Eta pentsatzen genuen: “Hau baino punkyagorik!”. Noski, musikalki ez zen hemengo punk *matxo* hori. Justu kontra-koa. Askoz melodikoagoa eta alaia gozatu zen, eta letra politikoak baldin bazituen ere, bizipoza kutsatzen zuen, nihilismo auto-suntsitzailea beharrean.

» “RIP, Eskorbuto eta abarren punk nihilista sartu zen indartsu hemen, beste talde batzuk popera gerturatzen ziren arren”

» “Guretzat arrakasta ez dago ospearekin lotuta: musika lotzen dugu jendea ezagutzearekin, jende ezezagunaren etxeetan lo egitearekin...”

» “Gero eta jende gehiago animatzen da fanzineak egitera, baina bestalde, kontuak badu moda puntu bat ere”

Egia da aipatzen duzuen jarrera hori ez zela askorik zabaldu inguruotan –Jotakie edo M-ak aipa litezke agian–. Zergatik izan daiteke hori?

Euskal Herrian goizetik gauera igaro ginen Ez Dok Amairuko kantautoreetatik RRVra. Egia da bazirela talde batzuk –Zarama edo Hertzainak, adibidez– tarte-koa popera gerturatzen zirenak. Baina RIP, Eskorbuto eta abarren rolo nihilista izan zen batez ere indartsu sartu zena, eta popaz ari bagara, hurrena bururatzen zaizkigun taldeak La Oreja de Van Gogh eta tankerakoak dira.

Inguruotako ze talde sentitzen dituzue gertuko?

Musikalki, inor gutxi. Jarrera aldetik, berriz, aipa genitzake gure lokalean ibili diren taldeak: Petra edota Erroma. Edo Bilboko Killerkume. Getariako gaztetxean beti saiatzen gara apustu arriskatu samarrak egiten dituzten musikariak programatzen, eta Bilbon Killerkumeko

biak ere ildo horretako kontzertuak antolatzen ari dira. Horiez gain, oso ongi moldatzen gara Vulk eta Sofa taldekoe-kin, besteak beste.

Zer dela eta atera duzue kasetea?

Sareko plataforma bidez entzuten da musika gaur egun, CDa ere zaharkituta gelditu da... Gu kasetean hasi ginen musika entzuten. Gaztetan jende ezezagunarekin kaseteak elkarbanatzen genituen, posta bidez. Beranduago, Kriston Zintak zigilua sortu genuen Arrotzak taldeko batzuek, eta lokalean entseatzen aritzen ziren hainbaten grabaketekin 50-100 kopiako edizio txikiak argitaratzen genituen. Azken batean, kasetea formatu analogiko bat da, ibilbide luzekoa, fisikoki zure lana betirako izozteko moduetako bat. Badu kolezionista kutsu hori eta, gainera, merkea da.

Paulini Records zigilua ere sortu duzue. Ze asmorekin?

Kontzertuetara maleta txiki bat eraman ohi dugu, fanzine, zinta eta abarrekin, eta aurrerantzean sortzen dugun materiala Paulini Records estalkiarekin argitaratu nahi dugu. Egungo baliabideekin oso erraza da norbera izatea musikari, bideogile, produktore... Trap musikaren mundua da adibiderik garbiena: jendeak ikusten ditu Youtubeko lau tutorial eta gai da horrekin sekulako bideoklipak egiteko.

Hortaz, garai onak al dira *Do it yourself* mugimenduarentzat?

Igandean [ekainaren 11ri buruz ari da] Guillotina Festa antolatu dugu hementxe, Dabadaban, eta ohartzen gara gero eta jende gehiago animatzen dela fanzineak edo bere musika autoeditatze- ra. Baina, bestalde, kontuak badu moda puntu bat ere. Bat-batean topatzen duzu norbait fanzine bakar bat egin duena horretarako diru laguntzak eskatuta. Edo bizi estilo oso altuko jendea autoedizioaren munduan sartuta. Edo igarotzen zara Kursoal paretik eta ikusten duzu klase horretako azoka bat antolatu dutela. Instituzioek ere oso bere egin dute ekitaldietan detaile txikiak zaintzeko joera hori... Baliabideen aldetik garai onak dira *Do it yourself*-arentzat, baina badago joera mugimendua esanahiz hustu eta azalekoarekin gelditze-ko ere. ■